

HOMILIA VIGÍLIA D'ORACIÓ EN EL MES MISSIONER EXTRAORDINARI

Clarisses Ciutadella 1 d'octubre de 2019

Amb aquesta celebració inauguram, units a tota l'Església, el mes missioner extraordinari convocat pel Papa Francesc per commemorar el primer centenari de la Carta "Maximum illud", amb la qual Benet XV va voler donar un nou impuls al compromís missioner d'anunciar l'Evangeli. A la carta de convocatòria d'aquest mes explica el Papa Francesc que el seu desig és "despertar encara més la consciència missionera de la missio ad gentes i reprendre amb un nou impuls la transformació missionera de la vida i la pastoral".

El mandat de Jesús segueix sent actual: "Anau per tot el món i anunciau l'Evangeli a tota la creació" (Mc 16, 15). L'Església existeix per a complir aquest mandat de Jesús i seguir proclamant la bona notícia a tots els llocs al llarg de la història. Com va dir Pau VI, evangelitzar és la vocació i la joia de l'Església, perquè ella existeix per evangelitzar (cf. Evangelii Nuntiandi, 14). La missió "ad gentes", dirigida als qui no coneixen Jesucrist, radica en l'entranya mateixa de la fe. El nostre Papa Francesc a l'Exhortació "L'alegria de l'Evangeli" va assenyalar que "Es precis mantenir viva la sol·licitud per l'anunci" dirigit als qui estan allunyats, perquè "aquesta és la tasca primordial de l'Església". I diu amb claredat: "la causa missionera ha de ser la primera" (EG 15).

Durant aquest mes som convidats a revisar els nostres programes pastorals i les nostres accions per detectar si en ells la missió ocupa el primer lloc. Cada parròquia i cada comunitat cristiana hauria de preguntar-se en quina mesura està complint el mandat del Senyor de predicar a tota la creació i si la missió amb els allunyats ocupa el centre de les seves preocupacions. Però també cada cristià ha de preguntar-se en quina mesura viu la seva fe en clau evangelitzadora. El lema d'aquest mes ens recorda que cada un de nosaltres som "batejats i enviats". No es pot ser cristià si el cor no crema en el desig que tots coneguim la bona notícia de Jesús i sentim, amb nosaltres, el goig de creure.

Cadascú ha de participar en la missió segons la seva pròpia vocació dins l'Església i en resposta als dons i carismes amb què ha estat enriquit per l'Esperit. Inauguram el mes missioner precisament en aquest dia, en què fem memòria d'una monja carmelita, Teresa de l'Infant Jesús, que va viure tota la seva vida tancada al Carmel de Lisieux però que sentia en el seu cor l'ardor i desig d'evangelitzar, per la qual cosa el Papa Pius XI la va nomenar, juntament amb sant Francesc Xavier, patrona universal de les missions. Ella va desitjar ardentment que la infinita misericòrdia divina fos reconeguda i escoltada per cada home, i va advertir que la seva vocació en l'Església és ser l'amor: ser un cor que estima i que transmet amor. La seva gran obra missionera va consistir a oferir la seva vida a Déu en favor dels germans. Així va convertir un monestir de clausura en lloc d'intercessió i de participació orant i fraternal en els esforços

missioners. Va escriure: "Voldria anunciar l'Evangeli al mateix temps en les cinc parts del món i fins a les illes més remotes. Voldria ser missionera, no només durant uns anys, sinó haver-ho estat des de la creació del món i ser-ho fins a la consumació dels segles. Però, sobretot, voldria, estimat Salvador meu, vessar la meva sang per Vós fins a l'última gota".

També nosaltres hem de demanar-nos com podem prendre part en la missió d'anunciar Jesucrist, des de la vocació a la qual el Senyor ens ha cridat. Però el compromís és ineludible. Tot cristià és "deixeble missioner", seguidor de Jesús i pregoner del seu Evangeli. Aprofitem aquest mes especial que ofereix l'Església per renovar el nostre desig d'evangelitzar i per comprometre'ns en la missió. És temps també de pensar què esteim fent per donar suport a la tasca dels missioners i missioneres, que van marxar a proclamar l'Evangeli pels cinc continents. Tant individualment com comunitàriament hauríem de demanar-nos com pot créixer el nostre suport a la seva extraordinària tasca.

La missió enforteix l'Església i la renova. No tinguem por de lliurar-nos a la missió, perquè l'anunci rejuveneix a l'Església. En canvi, quan l'Església es tanca en si mateixa, envelleix. Hem de superar la comoditat i la falsa seguretat de qui es tanca en si mateix i obrir-nos a la missió. El nostre programa pastoral per a aquest any ens demana ser Església que acull tothom: no tinguem por d'obrir les portes de les nostres parròquies i comunitats per acollir a tants homes i dones que volen trobar una raó per a viure.

Vull afegir que em sembla molt encertat començar aquest mes amb una estona de pregària i amb el rís de les vespres en un monestir de vida contemplativa. Estic fermament convençut que l'oració ha de precedir, acompanyar i continuar tota tasca evangelitzadora. Perquè els vertaders protagonistes de la missió no som nosaltres, sinó l'Esperit de Déu.

HOMILÍA VIGILIA DE ORACIÓN EN EL MES MISIONERO EXTRAORDINARIO

Clarisas Ciutadella, 1 de octubre de 2019

Con esta celebración inauguramos, unidos a toda la Iglesia, el mes misionero extraordinario convocado por el Papa Francisco para conmemorar el primer centenario de la Carta "Maximum Illud", con la que Benedicto XV quiso dar un nuevo impulso al compromiso misionero de anunciar el Evangelio. En la carta de convocatoria de este mes explica el Papa Francisco que su deseo es "despertar aún más la conciencia misionera de la *missio ad gentes* y retomar con un nuevo impulso la transformación misionera de la vida y la pastoral".

El mandato de Jesús sigue siendo actual: "Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación" (Mc 16, 15). La Iglesia existe para cumplir este mandato de Jesús y seguir proclamando la buena noticia en todos los lugares a lo largo de la historia. Como dijo Pablo VI, evangelizar es la vocación y la dicha de la Iglesia, porque ella existe para evangelizar (cf. *Evangelii Nuntiandi*, 14). La misión "ad gentes", hacia los que no conocen a Jesucristo, está en la entraña misma de la fe. Nuestro Papa Francisco en la Exhortación "La alegría del Evangelio" señaló que "es necesario mantener viva la solicitud por el anuncio" a los que están alejados, porque "esta es la tarea primordial de la Iglesia". Y dice con claridad: "la causa misionera debe ser la primera" (EG 15).

Durante este mes somos invitados a revisar nuestros programas pastorales y nuestras acciones para detectar si en ellos la misión ocupa el primer lugar. Cada parroquia y cada comunidad cristiana debería preguntarse en qué medida está cumpliendo el mandato del Señor de predicar a toda la creación y si la misión con los alejados ocupa el centro de sus preocupaciones. Pero también cada cristiano debe preguntarse en qué medida vive su fe en clave evangelizadora. El lema de este mes nos recuerda que cada uno de nosotros somos "bautizados y enviados". No se puede ser cristiano si no arde el corazón en el deseo de que todos conozcan la buena noticia de Jesús y sientan, con nosotros, el gozo de creer.

Cada uno debe participar en la misión según su propia vocación dentro de la Iglesia y en respuesta a los dones y carismas con los que ha sido enriquecido por el Espíritu. Inauguramos el mes misionero precisamente en este día, en que hacemos memoria de una monja carmelita, Teresa del Niño Jesús, que vivió toda su vida encerrada en el Carmelo de Lisieux pero que sentía en su corazón el ardor y deseo de evangelizar, por lo cual el Papa Pío XI la nombró, junto a san Francisco Javier, patrona universal de las misiones. Ella deseó ardientemente que la infinita misericordia divina fuera reconocida y escuchada por cada hombre, y advirtió que su vocación en la Iglesia es ser el amor: ser un corazón que ama y que transmite amor. Su gran obra misionera consistió en ofrecer su vida a Dios en favor de los hermanos. Así convirtió un monasterio de clausura en lugar de intercesión y de participación orante y fraternal en los esfuerzos

misioneros. Escribió: “Querría anunciar el Evangelio al mismo tiempo en las cinco partes del mundo y hasta las islas más remotas. Querría ser misionera, no sólo durante unos años, sino haberlo sido desde la creación del mundo y serlo hasta la consumación de los siglos. Pero, sobre todo, quería, mi Amado Salvador, derramar mi sangre por ti hasta la última gota”.

También nosotros debemos preguntarnos cómo podemos tomar parte en la misión de anunciar a Jesucristo, desde la vocación a la que el Señor nos ha llamado. Pero el compromiso es ineludible. Todo cristiano es “discípulo misionero”, seguidor de Jesús y pregonero de su Evangelio. Aprovechemos este mes especial que ofrece la Iglesia para renovar nuestro deseo de evangelizar y para comprometernos en la misión. Es tiempo también de pensar qué estamos haciendo para apoyar la labor de los misioneros y misioneras, que marcharon a proclamar el Evangelio por los cinco continentes. Tanto individualmente como comunitariamente deberíamos preguntarnos cómo puede crecer nuestro apoyo a su extraordinaria labor.

La misión fortalece a la Iglesia y la renueva. No tengamos miedo a entregarnos a la misión, porque el anuncio rejuvenece a la Iglesia. En cambio, cuando la Iglesia se cierra en sí misma, envejece. Hemos de superar la comodidad y la falsa seguridad de quien se cierra en sí mismo y abrimos a la misión. Nuestro programa pastoral para este año nos pide ser Iglesia que acoge a todos: no tengamos miedo de abrir las puertas de nuestras parroquias y comunidades para acoger a tantos hombres y mujeres que desean encontrar una razón para vivir.

Quiero añadir que me parece muy acertado comenzar este mes con un rato de oración ante el Santísimo y con el rezo de las vísperas. Estoy firmemente convencido de que la oración debe preceder, acompañar y continuar toda tarea evangelizadora. Porque el verdadero protagonista de la misión no somos nosotros, sino el Espíritu de Dios.